

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

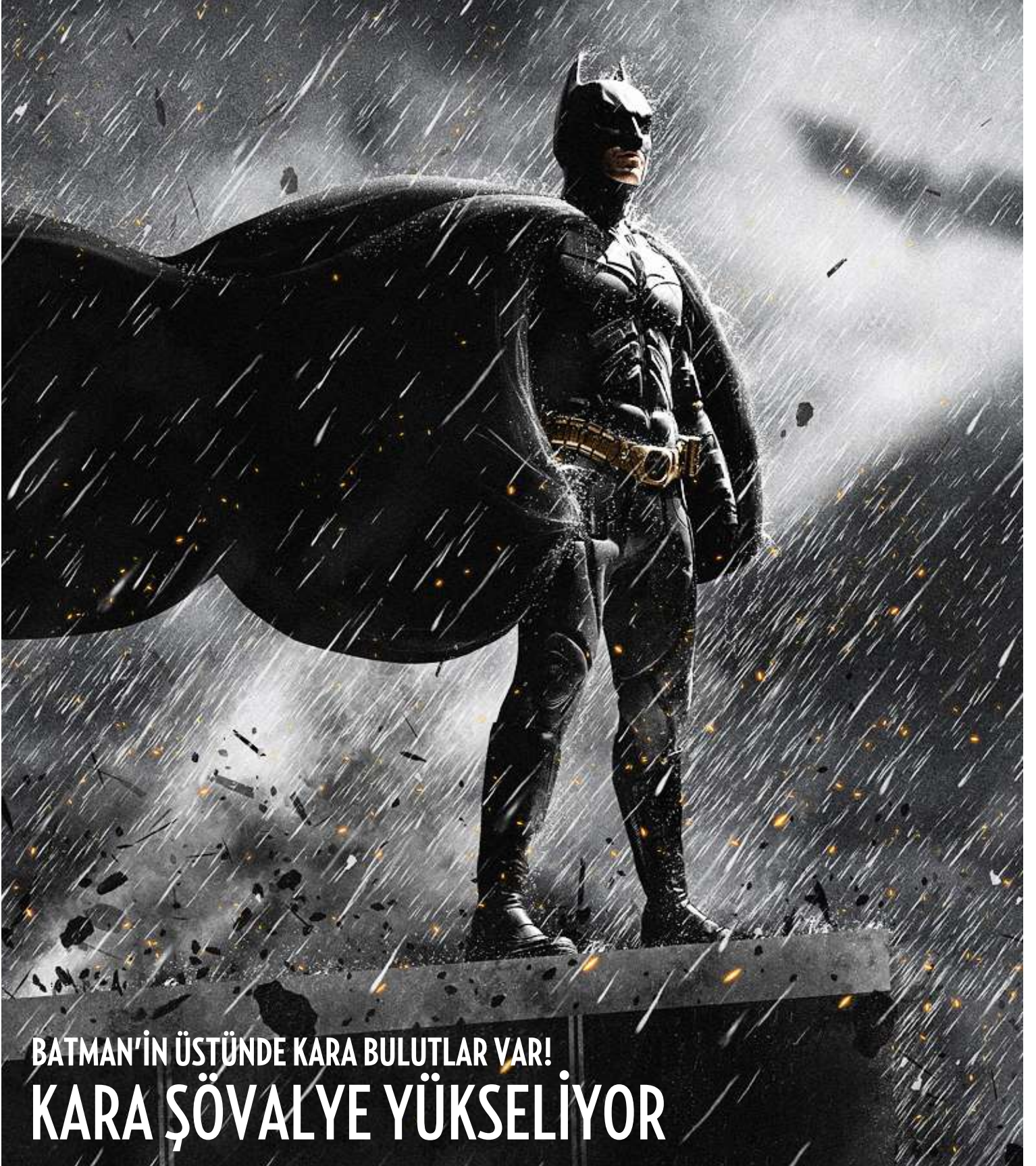
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BATMAN'IN ÜSTÜNDE KARA BULUTLAR VAR!
KARA ŞÖVALYE YÜKSELİYOR

SAMUEL L. JACKSON

LUKE WILSON

SEYTANLA RANDEVU

MEETING
EVIL

ŞİMDİ
DVD VE VCD'DE!

tiglon

© 2012 Kapak ve Tasarım Sony Pictures Home Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.
© 2012 Destination Films Distribution Company, Inc. Tüm hakları saklıdır.

STAGES

MPCA

SONY
PICTURES
HOME
ENTERTAINMENT

CHRISTOPHER NOLAN'IN BATMAN'E VEDA MEKTUBU

CHRISTOPHER NOLAN, YENİ YAYIMLANACAK OLAN "THE ART AND MAKING OF THE DARK KNIGHT TRILOGY" İSİMLİ kitaba önsöz niteliğinde bir yazı yazmış. Yazıyı Batman'e veda mektubu olarak tasarlamış. Bu hafta CELSE AÇILIYOR'da sözü bu mektuba bırakalım...

"Alfred, Gordon, Lucius, Bruce... Wayne. Benim için büyük anlamlar ifade eden isimler bunlar. Bugün, bu karakterlere ve bu dünyaya veda etmeme üç hafta var. Oğlumun da dokuzuncu doğumgünü. Oğlum, Tumbler modelini garajımda bir araya getirdiğim günlerde dünyaya gelmişti. Ne çok zaman geçmiş! Bir havan topu veya helikopter bile bulmanın müthiş olduğu günlerden kalabalık figüranların, havaya uçurulan binaların veya binlerce metre yükseklikte kargaşanın olduğu günlere doğru...

Herkes bizim en başından bir üçleme tasarlayıp tasarlamadığımızı soruyor. Bu biraz da büyümeyi, evlenmeyi ve çocukluğa karışmayı planlayıp planlamadığınızı sormak gibi. Cevabı çetrefilli. David (S. Goyer) ve ben Bruce'un öyküsüne başlarken, bir sonraki adımda ne olabilir diye düşünüp geri çekiliyorduk; gelecekte olabileceklere derinlemesine bakmak istemiyorduk. Bruce'un bilemeyeceği bir şeyi kendim de bilmek istemiyor, her şeyi onunla birlikte yaşamak istiyordum. Filmleri yaparken de Jonah (Nolan) ve David'e bildikleri her şeyi ortaya koymalarını söylüyordum. İlk filmde bütün ekibin bildiklerini kullandık. Kendimizi hiç kısıtlamadık. Hiçbir şeyi sonraki filme saklamadık. Koca bir şehir inşa ettiler. Sonra Christian (Bale), Michael (Caine), Gary (Oldman), Morgan (Freeman), Liam (Neeson) ve Cillian (Murphy) orada yaşamaya başladılar. Bruce Wayne'in yaşamından büyük bir lokma ısırın Christian ilgiyi celbediyordu. Hepimizi bir pop ikonunun zihnine buyur etti ve hiçbirimize Bruce'un yöntemlerindeki hayali trükleri bir an olsun çıkartmadı.

İkincisini yapacağımızı hiç düşünmüyordum. Kaç tane iyi devam filmi var ki? Ne diye yeniden zar atacaktım? Fakat Bruce'u nereye götürmem gerektiğini biliyordum; kötü adam kafamda belirince de yapmak kaçınılmazdı. Ekibi yeniden bir araya getirdik ve Gotham'a döndük. Üç yılda çok değişmişti. Büyümüştü. Daha gerçekçiydi. Daha moderndi. Ve ufukta yeni bir kaos görünüyordu: Heath (Ledger) ile birlikte hayata geçen ürkütücü bir palyaço... Geriye bir şey bırakmamıştık ama ilkinde yapamadığımız bazı şeyler vardı: Esnek boyunlu bir Yarasa kostümü veya lmax formatında çekim yapmak gibi... Ve yapmaya tırtığımız şeyler: Batmobil'i parçalamak veya bilindik motivasyonu görmezden gelerek kötü adamın kan davasına odaklanmak gibi... Bir devam filminde güvenli liman sayılan her şeye sırt çevirip Gotham'ın karanlık köşelerine ilerledik.

Üçüncüsünü yapacağımızı da düşünmüyordum. Hiç iyi bir üçüncü film var mı? Fakat Bruce'un yolculuğunun nasıl biteceğini merak ediyordum; David'le birlikte keşfettikçe, bunu kendim görmem gerektiğini anladım. Garajımdaki ilk günlerde birbirimize fısıldamaya bile çekindiğimiz kimi şeylere yöneldik. Üçleme yapacaktık. Son bir Gotham turu için daha herkesi çağırdım. Dört yıl sonra şehir hâlâ orada öylece duruyordu. Daha temiz, daha parlaktı. Wayne Malikanesi yeniden inşa edilmişti. Eski yüzler de yanımızdaydı... Biraz daha yaşlı ve bilge halleriyle... Hiçbiri eskisi gibi değildi.

Gotham tepeden tırnağa çürüyordu. Dipten yeni bir kötülük kabarıyordu. Bruce artık Batman'e ihtiyaç duyulmadığını düşünüyordu. Tabii yanılıyordu, tıpkı benim gibi... Batman geri gelmeliydi. Sanırım her zaman da gelecek...

Michael, Morgan, Gary, Cillian, Liam, Heath, Christian... Bale. Benim için büyük anlamlar ifade eden isimler bunlar. Pop kültürdeki en muazzam ve kalıcı figürlerden birine dönüp bakarken, Gotham'da geçirdiğim günlerin bir yönetmenin umabileceği en merak uyandıran ve yaşamaya değer deneyim olduğunu görüyorum. Batman'i özleyeceğim. Onun da beni özleyeceğine inanmak istiyorum. Fakat asla duygusal bir biçimde olmayacaktır."

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLKAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KEMAL EKİN AYSEL, ERMAN ATA UNCU, KEREM SANATEL

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kara Şövalye Yükseliyor (The Dark Knight Rises); Polis (Polisse); Kayıp (Gone); Max Maceraları 2: Krallığa Yolculuk (Max 2).

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

16 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Grimm kardeşlere ve masallarına bir de kendi penceresinden bakıyor... İşin içinde sinema da var tabii...

18 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Alain Resnais'den katıksız bir başyapıt: "Geçen Yıl Marienbad'da" (L'Année Dernière À Marienbad)... Kemal Ekin Aysel imzasıyla.

20 ESRAR PERDESİ

Olkan Özyurt, Ermenistan'ın başkenti Erivan'da düzenlenen festivalden döner dönmez izlenimlerini Arka Pencere'cilerle paylaştı.

26 LEKELİ ADAM

Büyük usta Metin Erksan, Emel Sayın'lı çalışmasıyla 'şarkıcı filmleri'ne de farklılık getirmişti: "Feride"... Erman Ata Uncu imzasıyla.

28 ÖLÜM KARARI

Olimpiyat haftasında, sinemanın Olimpiyat Oyunları'na yaklaşımına dair bir konu yapmadan geçemedik... Tunca Arslan imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Çok Gürültülü Ve Çok Yakın (Extremely Loud & Incredibly Close); John Carter: İki Dünya Arasında (John Carter).

36 SAPIK

Ustaoglu, "Araf"ı Venedik'te açacak; Avşar Kızı görevini yapsın hele!; Onlar Yeşilçam'ın emekçileriydi; Erden Kırıl "Kuş"u bitirdi; "Gelecek Uzun Sürer" dünyayı dolaşıyor... Olkan Özyurt imzasıyla.

KARA ŞÖVALYE YÜKSELİYOR

ORJİNAL ADI The Dark Knight Rises

YÖNETMEN Christopher Nolan

OYUNCULAR Christian Bale,

Anne Hathaway, Tom Hardy,

Marion Cotillard, Gary Oldman,

Morgan Freeman, Michael Caine,

Joseph Gordon-Levitt,

Matthew Modine, Ben Mendelsohn

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 164 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

Yönetmen Christopher Nolan, başlattığı karizmatik Batman üçlemesinin finalinde ciddi arıza vermiyor ama yine de bazı noktalarda "Kara Şövalye"nin gölgesinde kaldığını da söylemek mümkün.

CHRISTOPHER NOLAN'IN BATMAN ÜÇLEMESİ ÇİZGİ ROMAN UYARLAMALARININ "BABA"SI (The Godfather) olarak tanımlanabilir artık. David S. Goyer'le geliştirdiği hikayelere kardeşi Jonathan Nolan ile derinlik yükleyen yönetmen, üçlemenin son filminde kahramanına ihtişamlı bir son hazırlamış...

En başta şunu demeli: Tabii ki bu kahramanlar Amerikalı. Bu filmlerde olayların yaşandığı toplumlar ve şehirler, isim verilsin verilmesin, Amerikan toplumu ve şehirleridir. Ama bu filmleri değerlendirirken hikayelerin bu boyutundan biraz uzaklaşmamız gerektiğini düşünüyorum çünkü o zaman filmin içinde fikrîsel anlamda hareket etme kabiliyetimiz kalmaz... O yüzden bu filmi içindeki Amerikan göndermelerini (Wall Street'miş, New York'muş, 'united' olma finali...) hepsini kenarda tutarak eleştirmektedir niyetim...

Bütün süper kahraman hikayelerinde olmasa da çoğunda bulunan ortak bir tema var: Kostümlü kahraman, kötücül düşmanlarının aksine insanlıktan ve iyilikten umudunu hiç kesmez. İnsanlara hatalarını düzeltmekte yardımcı olmak ister aslında. Toplumun hastalıklı kısmını kesip atmayı ve sağlıklı kısmının düzgün işlemesini sağlamayı kendisine görev edinir. Örümecek-Adam'ın da, Superman'in de derdi buydu hep: İnsanlıktan ve insandan ümidi kesmemek...

Böyle bakınca şunu görüyoruz: Nolan'ın Batman filmlerinin üçünü birden içine alan ortak temasını basit bir görüş ayrılığı belirliyor... Gidişattan ve insanlardan ümidini yitirip toplu bir yıkım isteyen anarşistler ile; sürekli bir şeylerini kaybediyor olsa bile ümidini hiç yitirmeyen, bütün servetini ve hayatını bu uğurda vermeye adanmış bir kahramanın mücadelesi... Açıkçası hiçbir çizgi roman uyarlamasında bu tema bu kadar stilize, karanlık ve sofistike anlatılmamıştı. Nolan ilk filmde kahramanının doğum hikayesini, ikincisinde anarşiyi ve onun yarattıklarını, üçüncüde ise bir 'diriliş' hikayesini anlattı. Evet, ilk film Batman'in, ikincisi Joker'in filmiyse, üçüncüsü de Gotham'ın filmi olmuş. Yozlaşmanın, zengin-fakir uçurumunun giderek arttığı Gotham'

'yıkım'la düzeltmeye çalışanlara karşı verilen bir 'toplu mücadele'nin filmi... Kişisel bazda da Bruce Wayne'in Batman'den kurtuluş filmi...

İlk filmde Bruce Wayne zengin bir ailenin öksüz çocuğu olarak önce 'korku'larıyla yüzleşmek, onları yenmek ve bir 'adam'a dönüşmek zorundaydı. Sonra kendi ailesini de yok eden düzeni bozup kötülüğü temizlemek için şehrine geri döndü. Nolan'ın özellikle ikinci film "Kara Şövalye"de (The Dark Knight) başardıkları az değildi. Frank Miller ve Alan Moore gibi çizgi roman evrenine ciddiyet getiren güçlü kalemelerin yarattığı hikayelerden beslenerek sinema tarihinin en etkili anarşistlerinden birini yarattı. Joker, yoz polis departmanı ile yeraltı suçlularının arasında kalan Gotham'ın giderek daha da yozlaşmasını ve bunun yaratacağı kaosu, soktuğu bir çomakla hızlandırarak görmek ve dünyaya da göstermek isteyen sabırsız bir çocuk gibiydi... Joker ikinci filmin finalinde insanlığın çoktan o şehri terkettiğini savunur ve planını bu fikir üzerine kurar. Ve aslında Batman de Joker'i döverek kazanmaz zaferi; zafer iki feribot dolusu insanın birbirlerini kurban etmemeleriyle gelir... Batman ise kahramanlığını Batman olmayı bırakarak yapmak zorundadır...

Aslında Bruce, bu sayede Gotham'ın artık Batman'e ihtiyacı kalmadığını düşünür. Ama aradan geçen sekiz yıl içinde sokaklardan kanalizasyonlara inen ezilmişler, zenginlerin giderek daha da zengin olduğu ve açgözlülüğün çığırından çıktığı bir zamanda isyan ateşini güçlü bir lider eşliğinde, yani Bane ile yeniden yakarlar... Batman dönecektir ama önce çok derin ve büyük bir çukura 'tekrar' düşmesi gerekmektedir...

"Neden düşeriz?" sorusu ilk filmde de Bruce'un cevabını aradığı bir soruydu. Her şey onun bir kuyuya düşmesiyle başlıyordu zaten. Tabii ki 'yükseliş'in ikircikli bir anlamı var filmde. Bruce'un kendine güvenini bir kez daha kazanıp yükselmesinin yanında Gotham halkının silkelenip yükselişini de anlatıyor. Ama Bane'in başlattığı hareketi de simgeliyor bir yandan. Yani filmin yarattığı politik karmaşa da buradan geliyor.

Özellikle Bruce Wayne'in filmin iki dişisi Miranda Tate ve Selina Kyle ile kurduğu ilişkiler yeterince sağlam olmadığı için senaryonun bu kısmı ciddi yaralar alıyor.

Nolan'ın diğeri iki filminde olmayan senaryo zaafı da tam bu son filmin sonunda kendisini gösteriyor. Nolan bizi Joker ile anarşinin pozitif gücüne inandırır ikinci filmde. Sonucu nereye varırsa varsın, Joker, Gotham'ın mafyadan temizlenmesine yol açar aslında. Nolan üçüncü filmde Bane'in hikayesiyle bunu bir süre perçinliyor. Bane, Bruce Wayne'in her şeyini, onurunu, egosunu, servetini ve sağlığını elinden alarak müthiş bir giriş yapıyor. Bruce'un kendisini bir daha büyük bir çukurda bulması ve yeniden insanîyetini 'keşfetmesi' gerekmektedir... Ama Gotham'a dönüşünden sonra oluşan kimi problemler var... Özellikle Bruce Wayne'in filmin iki dişisi Miranda Tate ve Selina Kyle ile kurduğu ilişkiler yeterince sağlam olmadığı için senaryonun bu son kısmı ciddi yaralar alıyor. İzleyicinin önceki filmlerde hiç görmediğı,

tanımadığı Miranda'ya alışması (ki sonlara doğru giderek kilit bir karakter oluyor) mümkün olamazken, Selina Kyle ile Bruce Wayne'in çabuk ilerleyen yaklaşması da göze batıyor. Oysa Tim Burton "Batman Dönüyor"da (Batman Returns) bu yaklaşmayı dramatik anlamda daha sağlam kurabilmişti. Sanki 164 dakika Nolan'a yetmemiş!

Bane'in büyük bir yıkım gerçekleştirmesine rağmen en nihayetinde Joker'in eğlenceli anarşizmine ve karizmasına yenik düşmesini ne kadar hoşgörebilir ve son çeyreğinde yaşanan kimi senaryo zaafalarını da kabullenebilirseniz, bu filmde daha çok zevk alabilirsiniz. [1]

👉 Hans Zimmer en az ikinci filmdeki kadar iyi bir müzik çalışmasıyla filmin ruhunu güçlendiriyor...

👉 Filmin görsel dünyası ve 'aksiyon'u "Kara Şövalye" kadar güçlü değil. Dijital efektler de diğeri iki filmde daha fazla kullanılmış...

ARKA PENCERE İFTİHARLA SUNAR!

2011 SİNEMA YILLIĞI
İKİ KAPAK SEÇENEĞİ İLE TÜM KİTAPÇILARDA!

POLİS

POLİS HİKAYELERİNİ GERÇEKÇİ TONLARA TAŞIMAK ZORDUR. GENELLİKLE ONLARI kahramanlaştıran bir yapı öne çıkar, eleştirel boyutsa 'kirli polis' formülüyle çözülmeye çalışılır. Ama polislerin kişisel dünyalarını, ruh hallerini, problemlerini nesnel bir bakışla yansıtan filmler yok denecek kadar azdır. Türkiye'den bir örnek vermek gerekirse, Ümit Elçi'nin 1995 yapımı filmi "Böcek"te Halil Ergün'ün oyunculuk çabasıyla bu durumun belli oranda da olsa beyazperdeye taşındığını görürüz. Amerikan sinemasıysa polisi 'sıradanlaştırmayı' pek denemez, denese de onun dünyasına ekstra müdahalelerde bulunur, eğiþ büker.

İstanbul Film Festivali'nden salonların yaz programına düşen yapımlardan biri olan "Polis" ise, işin Fransız kanadını neredeyse 'belgeci' bir yaklaşımla ele alıyor. Oyuncu kimliğiyle yapacağını yapan Maiwenn'in üçüncü uzun metrajlı yönetmenliğine vesile olan film, aktrisi de 'kilit' bir karakter olarak karşımıza getiriyor. Polis teşkilatının 'çocuk masası'nda çalışan polislere kamerayı uzatıyor film. Onların fazlasıyla sıkıntılı, yıpratıcı görev rutinlerini takip ederken, bizler gibi polislerin peşine takılan bir fotoğrafçıyı canlandırıyor Maiwenn. Bu iş için bakanlık tarafından görevlendirilen bu karakter, polislerin dünyasına giderek daha da giriyor ve bir noktadan sonra onlardan biri haline gelmesi de kaçınılmazlaşıyor. Onun 'belgeleyen' fotoğraflarına yansıyanları kanlı canlı görüyoruz biz. Polislerin heyecanları, düş kırıklıkları, dibe vuruşları, öfkeleri, aşkları, dostlukları, her şey, bu filmin nüvesine sızıyor. Maiwenn, yapaylıktan özellikle kaçınıyor, karakterlerin gerçek gibi görünmeleri için çaba harcıyor, bunu büyük ölçüde de başarıyor. Canlandığı karakterin özel hayatındaki sorunları da hikayeye katan yönetmen, 'sıradan insan'ın pembe olmaktan alabildiğine uzak portresini çiziyor filmiyle.

Bu filmdeki polislerin çocuklara yönelik ya da çocukların işledikleri suçlarla ilgileniyor olmaları, onların yıpranma süreçlerini hızlandırıyor haliyle. Çocukların insanlıktan nasiplerini almamış

yetişkinler tarafından kendilerine yapılanlarla örselenmelerinden fazlasını yaşıyor belki de buradaki polisler. "Otomatik Portakal"daki (A Clockwork Orange) Alex karakterine, kötülüklerin zorla 'tedavi amaçlı' izlettirilmesine benziyor biraz onların durumu. Nefret ettikleri bir resme gözlerini kırpmadan bakmak zorundalar zira. Kötülüğün köklerine inip 'sağlam' kalmalarıysa beklenemez. Öyle de oluyor, 'normal' insanların dibi görmelerine tanıklık ediyoruz hikayede.

Maiwenn'in, "Polis"te zor bir işin altından başarıyla kalktığını söylemek mümkün. Bıçak sırtında gezinmesi gereken bir stili layıkıyla uyguluyor, her iki tarafa da düşmesi muhtemel yapıyı ayakta tutuyor. Biraz da 'insanın çaresizliği' motifini öne çıkarıyor Maiwenn, polislerin özelinde. Yaşadıklarıyla öfke ve nefretle dolan karakterler, bunları muhataplarına kusamıyor oluşlarıyla itiliyor çaresizliğe. Mesele çocuklar olunca, hassasiyet artıyor ve 'çözümle' de kaçınılmaz hale geliyor onlar için. Maiwenn'in başarısı, bu çözülmeyi adım adım takip edip belgeliyor oluşunda gizli. Kurbanları kurtarmaya çalışanların kurbanı dönüşümünü etkin bir yol haritasıyla anlatıyor, her adımı sindirmemize olanak tanıyan bir çizginin peşine takılıyor.

Oyunculuklardaysa birbirinden ayıramayacağımız isimlerin becerilerine şapka çıkarmak gerek. İnadıkları bir resmin içinde yer almaktan memnun olan oyuncular söz konusu burada. Her biri, karakterlerinin yıpranmışlığını ustaca yansıtırken, yedinci sanatın 'ayna' vazifesi gördüğünü hatırlatan kompozisyonlar çiziyorlar. Maiwenn'in ortaya koyduğu büyük resme ekstra müdahalelerde bulunmadan yapıyorlar işlerini, hikaye içinde silinip gidiyorlar adeta. Yok oluşsa onların kaderi gibi duruyor, ruhlarına yapışan 'yara' oyuncuları da bitiriyor karakterleriyle birlikte...

Hikayenin bağlayıcı unsuru olarak bir fotoğrafçının seçilmesi, işin 'belge' özelliğini vurgulamayı kolaylaştırıyor.

Maiwenn'in canlandığı karakterin özel hayatı, polislerin dünyasındaki gerçekliğe yeterince tutunmıyor.

ORIJİNAL ADI Polisse

YÖNETMEN Maiwenn

OYUNCULAR Karin Viard, Joey Starr, Marina Foïs, Nicolas Duvauchelle, Maiwenn, Karole Rocher, Emmanuelle Bercot, Frédéric Pierrot

YAPIM 2011 Fransa

SÜRE 127 dk.

DAĞITIM M3 Film (Bir Film)

Oyuncu kimliğiyle yapacağını yapan Maiwenn'in üçüncü yönetmenliğine vesile olan film, aktrisi de 'kilit' bir karakter olarak karşımıza getiriyor.

KAYIP

BALKANLAR'DAN DÖNERKEN TREN YOLCULUĞUNDA TANIŞTIĞI YAŞLI kadının kaybolup yerine bir başkasının geçtiğini gören genç Iris araştırmalara başladığında, ona sadece bir yolcu inanır. Alfred Hitchcock'un, İngiltere döneminde çektiği 1938 yapımı, gerilimle mizahı kuşkuyla birleştirdiği "Kaybolan Kadın"ın (The Lady Vanishes) tek tümcelik özetinden de anlaşılabilceği gibi, 'kayıp vakalarındaki' formül bellidir. Ayrıntılar ustalıklı yerleştirildiğinde seyircinin son sahneye kadar dikkatinin dağılması söz konusu olamaz!

İlerleyen yıllarda bu tür gerilim filmlerinin metinlerindeki kıvrımlara psikolojinin sonsuz seçenekler içeren kanıtları da yerleştirilmiş; doğru kadroları bir araya getirmiş filmler, türü de ileriye taşımıştır. Örneğin 1965'te, Otto Preminger, "Küçük Kız Kayboldu"yla (Bunny Lake Is Missing), kızı kaybolan anneden kuşkuyla karşılaşmasını sağlamıştır: Gerçekten bir kayıp var mıdır, yoksa her şey annenin zihninde mi olup bitmektedir?

Bu filmi takip eden onlarcasında da ana karaktere yönelik şaibe aynı olmuştur: Gerçek mi iddia ettikleri, yoksa muhayyilesinin ürünü mü? Kuşkusuz senaristler için salt bu ikileme yüklenmek kolayca bir yoldur... Zor olan ise, bu yolu kullanmakla birlikte, konuyu, bir dedektiflik hikayesinin -seyretmesi ve çözmesi çok zevk veren- 'puzzle' yapısına dönüştürebilmektir. Daha önce "Öldür.com"un (Untraceable, 2008) senaryosunda bunu kısmen başaran senaryo yazarı Allison Burnett, yazık ki, "Kayıp"ta kolay yolu tercih etmiş.

Senaryoyu, yapımcılardan birinin fikrinden yola çıkarak 'rastgele' diyerek yazan Burnett, tüm olayı tek gün içine sıkıştırarak doğru bir tercih yapmış olsa da, sadece tek karakterle ilgilenip komposunu 'acemice' kurarak, inandırıcılığı kaybetmiş. Bu da belli ki aynen filme yansımış. Temel sorun bu!

Jill (Amanda Seyfried) bir yıl önce kaçırılıp, kendini, büyük ve ürkütücü bir ormanın içinde, tabanında cesetler gömülü derin bir çukurda bulmuştur. Oradan bir şekilde kurtulmuş, ancak

seri katili yakalatamadığı gibi, kendisi de polisler nezdinde bir 'inandırıcılık sorunu' yaşamıştır. Şimdi kız kardeşini yanına getirtmiş, artık onunla beraberdir. Ve bir gece, kendisi garsonluk yaptığı kafeteryadayken kardeşi evin içinde kaybolur! Jill, kaybolma çok yeni olduğundan polisleri arama konusunda ikna edemez; işi kendi üstlenip sabahtan akşama kadar hafiye gibi iz sürer!

Kız kardeşini kaçıranın kendisinden intikam almak isteyen seri katil olduğundan neredeyse emin olan Jill, bunları uydurmakta mıdır yoksa?

İz sürerken, katile yaklaşmak için ipuçlarını toplayışı sırasında, ayaküstü inandırıcı yalanlar uydurmakta çok başarılı olduğunu gördüğümüz Jill'i canlandıran Amanda Seyfried, masum ve güzel bir yüze sahip. Basit bir yaklaşımla, ona bakarak doğru söylediğini ya da o maskesinin ardında bir sahtekarın gizlendiğini düşünebilirsiniz. Ancak bu bir gerilim yaratmıyor. Çünkü onun doğru ya da yalan söyleyerek hareket ettiğine dair şüphelerimizi besleyecek olan yan karakterler / tipler ve olaylar son derece yapay... Neredeyse hiçbirinin üzerinde çalışılmamış. Örneğin polis merkezinde Jill'e inanan bir genç görevli var. Bir diyalogda, ondan şüphe duymamız için, görevden uzak kalıp tekrar döndüğü duyuruluyor. Bu sözüm ona 'tuzaklar' zaten 'ben eğreti yazıldım' diye adeta 'bağırıyor'...

Mesela, Daniel Sunjata gibi çarpıcı görüntüsüyle (bir filmde 'çikolataya batırılmış Adonis' olarak tanımlanmış) hikayede önemli bir faktör olabilecek aktör, Jill karşısında edilgen kalan polis şefi rolünde hiçbir katkı sağlamıyor. Dolayısıyla Seyfried'in oradan oraya koşuşturmasının, canlandırıcı, sürükleyici, giderek de heyecanlandırıcı etkisi ortaya çıkamıyor. Üstelik tanıdık bir paralel kurgu tekniğinin kullanıldığı, düğüm çözücü sahnede 'şık' bir intikam yöntemi yerine kaba bir tercih yapılıyor.

Gece çekimlerinde, özellikle ormanın ürkütücülüğünde, kamerayı da kullanan görüntü yönetmeni Michael Grady'nin katkıları.

Geçmiş başarılarına rağmen bir yazı boyunca bahsetme gereği duymadığım Brezilyalı yönetmen Heitor Dhalia.

ORIJİNAL ADI Gone

YÖNETMEN Heitor Dhalia

OYUNCULAR Amanda Seyfried,

Daniel Sunjata, Jennifer Carpenter,

Wes Bentley, Sebastian Stan

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM UIP (TMC Film)

Amanda Seyfried'in oradan oraya koşuşturmasının, canlandırıcı, sürükleyici, giderek de heyecanlandırıcı etkisi ortaya çıkamıyor.

MAX MACERALARI 2: KRALLIĞA YOLCULUK

ORJİNAL ADI Paddle Pop Adventures 2

YÖNETMEN Salvador Simo

SESLENDİRENLER Yektan Kopan,

Engin Altan Düzyatan, Sezen Aksu

YAPIM 2012 Endonezya-Tayland

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Tiglon (Fida Film)

Sade görüntüler,
basit konu, bol
dostluk mesajı...
Mütevazı bir eski
usul animasyon.

ASLAN MAX, BAHARDA VİZYONA GİREN İLK FİLMİYLE SEYİRCİDEN GÖRDÜĞÜ ilgiden memnun olacak ki, aradan fazla vakit geçmeden, daha çok sayıda kopyayla ikinci kez sinemalardaki yerini aldı. Bir dondurma firması maskotunun ormanlardaki maceralarını konu alan animasyonlar üretme aklını takdir etmekten başka çare yok.

İlk filmi izleyen seyircilerin iyi bildiği gibi, ormanda kalan tek aslan olan Max ile arkadaşlarının güç kristallerini ele geçirmeye çalışan Gölgelelerin Efendisi'nin peşindeki yolculukları aniden yarıda kesilmişti. "Krallığa Yolculuk" namı yeni film de tam onun bıraktığı yerden, başka bir girişe ihtiyaç duymadan başlıyor. Neyse ki yakalamak güç değil. Ekip gemileriyle birlikte durakladıkları bir ormanda Rascal adındaki sincapla bir kez daha dostluğun önemini hatırlıyorlar. Rascal'a yardım edip ormanı kurtaran Max ve arkadaşları yollarına devam edince bu kez bir adada mahsur kalıyorlar. Buradan kurtulmak için de bir oyunla oldukça

sevimli ve yetenekli ufak sarı canlıları yenmeleri gerekiyor, ki filmin en eğlenceli kısmı burası. Yolun devamında Buzlar Diyarı'nda kara saplanıyor ve Gölgelelerin Efendisi'nin adamı, Max'ın da amcası olan Rex'e rastlıyorlar. Ona aldanmaları sonucu kötülerin oyununa geliyorlar ama Max'ın krallığın varisi olmasından kaynaklanan gücüyle çıkmazdan kurtuluyorlar.

Max'ın onlara yalan söyleyip aldatan ve kristallerini çalan bir yabancıya bile "Canın sağ olsun, biz dostuz" diye sahip çıkması, sadakate yaptığı vurguyu biraz abarttığının göstergesi olmalı. Dostluk temasının her sahnedeki egemenliği, sonlara doğru yerini "Emredersiniz majesteleri"ne bıraksa da, sade görüntüleri, basit konusu, bol dostluk mesajıyla ilki gibi mütevazı bir film "Max Maceraları 2".

Türün yetişkin seyirciye de hitap eden örneklerine alışık olsak da, küçük izleyiciye göre eski usul bir animasyona da yer olmalı.

Eksik jeneriği ve yoğun tanıtımlarında verilen sınırlı bilgiyle ilginç bir 'gizem' yaratıyor.

KARA ŞÖVALYE YÜKSELİYOR

KAYIP

MAX MACERALARI 2: KRALLIĞA YOLCULUK

POLİS

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
KARA ŞÖVALYE YÜKSELİYOR	★★★	★★★★		★★★★	★★★	★★★
KAYIP	★			★★★★	★★★★	
MAX MACERALARI 2: KRALLIĞA YOLCULUK						
POLİS			★★★★		★★★★	
205: KORKU ODASI			★★		★	
BARBARA			★		★★★★	
BİR MAFYA HİKAYESİ		★★★★			★★★★	
BU DANS SENİN						★★
DEDEKTİF DEE: GİZEMLİ ALEV		★★★★	★★★★	★★★★	★★	★★★★
HİZMETKAR ALBERT NOBBS	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★	
İNANILMAZ ÖRÜMCEK-ADAM	★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★
İSYAN				★	★★	★★
KIYAMET KİTABI				★★	★★	
MISS BALA		★★★★		★★★★		
OLMAK İSTEDİĞİM YER	★★★★★	★★★★			★★★★	★★★★
ÖLÜM UYKUSU		★★★★				
ÖZGÜR ADAMLAR				★★★★	★★★★	
PEKİ ŞİMDİ NEREYE?					★★★★	
SAHTE GELİN					★★	
TIMARHANE					★	★★
UYARISIZ ŞİDDET: ATM		★★		★		
VAHŞİLER			★★	★★★★	★★	★★★★
YAŞAM SAVAŞI					★★★★	
ÇOK GÜRÜLTÜLÜ VE ÇOK YAKIN		★★★★			★★★★	
JOHN CARTER: İKİ DÜNYA ARASINDA		★★		★	★★	

YETİŞKİNLER İÇİN "GRIMM MASALLARI"

Gerçekten tuhaf, ejderhaları, canavarları vb. masum bırakan bir gerilim içeren, tüyler ürpertici masallardır Grimm Kardeşler'in Almanya'da dağ bayır gezerek derledikleri. Ama Terry Gilliam'ın filmi, onlar hakkında neredeyse hiçbir şey söylemez!

MASALSIZ GEÇEN ÇOCUKLUK OLMADIĞI GİBİ, MASAL İÇERMEYEN KÜLTÜR VE MASALSIZ ULUS DA YOKTUR.

Olağanüstü karakterler, doğaüstü olaylar, krallar ve kraliçeler, padişah ve sultanlar, cinler ve periler, saraylar ve yoksul kulübeler, cesur prensler ve soytarılar, hepimizin çocukluk anılarında ve her ulusun genlerinde derin izler bırakmıştır. Aslında masallar ille de çocukluğa aittir diye bir kural da yoktur tabii ki. Örneğin "1001 Gece Masalları"nın tamamını 30'lu yaşlarımda okumuş olmaktan gurur duyduğumu, yeri gelmişken itiraf edeyim. Afa Yayınları'nın 1993 yılında Alim Şerif Onaran çevirisiyle 16 cilt halinde yayımladığı bu eşsiz yapıt doğrudan yetişkinlere yönelikti ve bu versiyonu çocukların okuması, okumaya kalksa bile fazla bir zevk alması beklenemezdi.

Türk ve Doğu masalları ise bana sorarsanız her yaşta okunabilecek nitelikte, güzellikte ve büyüleyiciliktedirler. Buna karşın Andersen'inkilerin ya da La Fontaine masallarının, ilettikleri mesajlar yaşam boyu geçerli olmakla birlikte çocukluk dönemleriyle sınırlı kaldıklarını söyleyebilirim.

Öte yandan tüm masal külliyyatı içinde bence en ayırksı ve ilginç olanlar "Grimm Masalları"dır. Grimm Kardeşler'in 'Alman ulusunun bilinçaltından' derlediği bu masallar, ister çocuk versiyonlarından okunsun isterse de yetişkinler için hazırlanan ciltlerden, her zaman bir tekensizlik, bir uğursuzluk ve lanetlenmişlik hissi uyandırır insanda, pek çoğu da tüyleri diken diken eder.

Gene Afa Yayınları'nın 1989'da Kamuran Şipal çevirisiyle dört cilt halinde toplam 957 sayfa olarak çıkardığı "Grimm Masalları", kitaplığımın 'el altı' bölümlerinde durmaktaydı. Kısa süre önce Pinhan Yayınları'nın da "Türkçede ilk kez eksiksiz ve sansürsüz" anonsuyla, iki ciltlik (büyük boy)

ve toplam 1068 sayfalık (Çevirmen: Saffet Günersel) bir edisyon gerçekleştirdiğini öğrenince paraya kıymazlık etmedim. Jakob Grimm (1785-1863) ve Wilhelm Grimm (1786-1859) tarafından bir araya getirilen, ilk

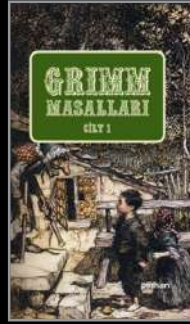
basımından sonra çeşitli müdahalelere uğrayan ve sansürlenene; ahlaken sakıncalı bölümlerden, vahşet ve şiddet unsurlarından temizlenen 211 masal, 'orijinal' halleriyle sunuluyor meraklılara. Alman kültürünün temelini oluşturan bu metinlere, bu halleriyle şöyle bir bakınca bile neden sansürlendiklerini hemen anlamak mümkün.

İlk masal "Binderili" de karşımıza, altın saçlı karısı ölünce, karısının "Ben öldükten sonra tekrar evlenmek istersen, benim kadar güzel olmayan ve benim gibi altın saçları olmayan biriyle evlenme" vasiyetini tutarak öz kızıyla evlenen bir kral çıkıyor: "Kralın bir kızı vardı; güzellikte annesinden bir eksiği yoktu. Üstelik onun da tıpkı annesi gibi altın saçları vardı. Buluş çağına girince kral onu şöyle bir süzdü ve ölen eşine ne kadar benzediğini görünce içinde ona karşı aşırı bir sevgi uyandı."

Ve masal şu satırlarla bitiyor: "Bunun üzerine kral, 'Sen benim sevgili eşim olacaksın ve asla birbirimizden ayrılmayacağız' dedi. Bunun üzerine düşün yapıldı ve ikisi de ömürlerinin sonuna kadar mutlu yaşadı."

Gördüğünüz gibi açık bir ensest ilişki anlatıyor masal...

'Alman ulusunun bilinçaltı' dedik ya, bir de "Yahudinin Zoru" adlı masala göz atalım isterseniz. "Herkesi sömürüp durduğu için" her tarafına dikenler batırılan ve hoplayıp duran Yahudi'ye reva görülen son şöyle

anlatılıyor:

"Ben hep çaldım! Ben hep para çaldım", diye haykırdı Yahudi, 'Sense paranı hakkıyla kazandın.'

Bunun üzerine hakim onu hırsızlıktan dolayı astırdı."

Kısacası gerçekten tuhaf, pek çoğu çocuklara gerilim duygusu yaşatan, ejderhaları, canavarları vb.

masum bırakan masallardır Grimm Biraderler'in dağ bayır gezerek derledikleri.

Gelelim masalların ve her türden fantastik dünyanın, uçuk kaçık serüvenlerin sinemacısı Terry Gilliam'ın 2005 yapımı "Çılgın Kardeşler" (The Brothers Grimm) filmine... "Grimm Masalları"nın ruhunu biraz olsun kavramış birisinin bu filmi iyi ve yeterli bulmasına olanak yoktur, çünkü Gilliam, biraderlerin "Kırmızı Başlıklı Kız", "Hansel İle Gretel", "Rapunzel" gibi iyi bilinen bazı masallarından parçalar aktarmanın ve bir canavar avlama öyküsünün dışında pek bir şey anlatmamıştı, belki de filmografisinin bu en kötü halkasında. Matt Damon, Heath Ledger, Monica Bellucci, Lena Headey gibi isimlerden oluşan oyuncu kadrosuna, dört dörtlük teknik çalışma ve mükemmel görsel efektlere rağmen, Grimm Kardeşler'in gerçeği ve masalların gerçek anlamı üzerine hiçbir şey söylememeyi başaran bir film olarak bana hâlâ büyük sıkıntı verir bu film.

Son bir not olarak, ünlü polisiye-gerilim yazarı Craig Russell'in, Almanya'da geçen ve Grimm Kardeşler'in masallarını takip ederek vahşi cinayetler işleyen seri katili yakalamaya çalışan Dedektif Jan Fabel'in öyküsünü anlattığı "Kanlı Masallar" romanı (Doğan Kitap, çev: Boğaç Erkan) gerçekten heyecan vericidir. Tüm Grimm Kardeşler meraklılarına hararetle tavsiye ederim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

GEÇEN YIL MARIENBAD'DA

Tek bir okumayla içinden çıkamayacağınız dev bir muamma olan "Geçen Yıl Marienbad'da" (L'Année Dernière À Marienbad), tekrar eden motifleri, sayıklamayı andıran replikleri ve gerçeküstü sinema diliyle gündüz görülen bir rüyayı andırıyor.

YÜKSEK TAVANLI BİR ŞATONUN GENİŞ SALONLARINDA, DEV AYNA LARLA, ANTİKALARLA VE GEOMETRİK BÜYÜK TABLOLARLA

süslü odalar arasında yavaşça gezinir "Geçen Yıl Marienbad'da"nın kamerası. Yönetmen Alain Resnais ve senarist Alain-Robbe Grillet dört H'nin; hatıra, hafıza, hayal ve hakikatin doğasına dair bir etüt yapar bu 1961 yapımı filmde. Şatodaki şık davete katılmış üç kişinin peşine takılırız. Kadın, kadının eşi ve kadına âşık adam...

Film boyunca adam, kadına aynı şeyleri söyler. "Geçen yıl Marienbad'da tanışmıştık. Âşık olmuştuk. Bana kocanı terk edeceğini söylemiştin. Bir yıl süre istemiştin. Beraber kaçacaktık." Kadın bunları hatırlamaz...

Resnais'nin kamerası sonsuz odalar arasında, simetrik dev bahçede ve uzun koridorlarda dolaşırken, başkarakterin sayıklamayı andıran hafıza tazeleme çabalarını izleriz. Fakat bir gariplik vardır gördüklerimizde. Davetliler bazı sahnelerde hareketsizdir. Bazı replikler duyulmaz, yerlerini org melodisi alır. Bazı anlar farklı odalarda, farklı kişilerce, farklı kıyafetlerle tekrar tekrar yaşanır. Zaman ve gerçeklik kavramları esnemeye başlar.

Adam, ağız değiştirir ve geçen yıl zaten bir ilişki yaşadıklarını, kadının kocasını çoktan terk ettiğini, sevgili olduklarını, şu anda zaten Marienbad'da bulunduklarını söylemeye başlar. Geçen yılla bu an, iki uzak zaman üst üste çakışmıştır artık. Zaman ileri gitmemiş, spiralleşerek dönüp kendi üstüne kapanmıştır. Geçmiş ve gelecek, adamın ve kadının belleğinin eğrilip bükülen koridorlarında tek bir zaman dilimi olur.

"Geçen Yıl Marienbad'da"nın güzelliği,

bir bulmaca film olmasındadır. Sayısız farklı yoruma ulaşabilirsiniz. Dilerseniz adamın aslında kadınla hiç tanışmadığını iddia edebilirsiniz. İki seçenek vardır o zaman. Adam ya kadının kafasını karıştırmak ve onu bu şatoda baştan çıkarmak için geçen yıl tanıştıkları yalanını uydurmaktadır ya da yalan değildir söylediği ve kadını rüyalarında görmüştür olsa olsa. Geçen yıl, kadının sureti adamın düşlerine sızmıştır ve tam bir yıl sonra kanlı canlı karşısına çıkan kadını, düşünün gerçekleşmesi için kendisine âşık etmek zorundadır.

Bu iki okuma, film boyunca adamın ve kadının birbirlerine filmin orijinal dilinde 'vous' yani 'siz' diye hitap etmesiyle perçinlenir. 'Tu'yu yani 'sen'i kullanmazlar. Kadın, adamı tanımadığını iddia etmektedir. Peki ya adam? Yasak aşk yaşadıklarını, kadının kendisiyle kaçma sözü verdiği iddia eden bir adam neden sevgilisine ısrarla 'siz' diye hitap etsin? Biçare adamın, bu rüya kadını baştan çıkarmak için "Bana söz vermiştin" öyküsünü kurguladığını anlarız. Kadını âşık etmenin yolu, onun kafasını karıştırmaktan geçer.

Daha derine inersek, filmin yüzeyindeki aşk hikayesinin altında bir travmanın, okuması ve hazmı zor bir başka katmanın yattığını görebiliriz. Bu bakış açısı, arzu nesnesi kadının hafızasına kavuşurken seyirciyi kuşkuyla düşürmesinin eseridir. Film ilerledikçe ve adam kadına daha da ısrarla sokuldukça bunalan kadın "Lütfen beni yalnız bırak" demeye başlar. Önceden bu tuhaf adamlarla kibarca ilgilenen, hatta hikayeden keyif alan kadın, duyduklarından hoşlanmamaya başlar giderek. Oyun zamanı sona ermiştir. Filmin bu

noktasından sonra, kadının hafızasından bazı ayrıntıların da belirdiğini, bastırılmış anıların gün yüzüne çıktığını görürüz. Adam "Odana gelmiştim, beraber olmuştuk" dediğinde kadının çılgın attığını, biri ona saldırıyormuş gibi kollarıyla kendini savunmaya çalıştığını görürüz. Adam "Zorla olmamıştı, sen de istemiştin" cümlesini ekler ve kadının kollarını açarak bir sevgiliyi karşılar gibi beklediğini görürüz.

Adamın sözleri kadının hafızasını yönlendirmektedir. Peki ama hangisi gerçektir? Kadının yüzünden okunan rahatsızlık bir done verir bize. Baskılananın yeniden gün yüzüne çıkmaya başladığını hissederiz. Tekinsizlik artar. Kadının ayakkabısının topuğu nedensiz kırılır. Davette elindeki bardak düşüp parçalanır. Travma geri dönmektedir. Acaba kadın, geçen yıl Marienbad'da kendisine takıntılı bu adamın tecavüzüne mi uğramıştır? Bugün olanları hatırlamaması, bu travmayı baskılayıp hafızasının en derinlerine itmesinden kaynaklanıyor olabilir mi? Adamın çabası da bu hatırayı baskılamaya yöneliktir zaten. Durmadan kadınla ilgili iddialar ortaya atarak onun hafızasını dumura uğratmaya çalışır. Kadının tecavüzü anımsamamasını, sanki o saldırı hiç gerçekleşmemiş gibi sil baştan kendisine âşık olmasını sağlamaya çalışmaktadır.

Hafızanın güvenilmezliği ve bastırılmış travmaların algıyı çarpıtması üzerine yapılan sayısız filmi ve sinemacıyı da etkilemiş bir başyapıttır bu. Anlamı ne olursa olsun, bakmasına doyulmayan, güzel ve kafa karıştırıcı bir filmidir "Geçen Yıl Marienbad'da". Bu açıdan da, adamın kadına duyduğu aşka fena halde benzer. ■

BAZEN SİNEMA, SADECE SİNEMA DEĞİLDİR!

Ermenistan, bize yakın ama bir o kadar da uzak bir ülke. Peki hep böyle mi kalacak? İki ülke arasındaki sert iklim nasıl yumuşayacak? Erivan Film Festivali sayesinde gördük ki, sinema o sert iklimin kişisel düzeyde yumuşamasına sebep olabiliyor.

FİLM FESTİVALLERİ, SADECE SİNEMA KÜLTÜRÜNÜN YAYGINLAŞMASINI MI HEDEFLER YA DA SALT SİNEMAYLA İLGİLİ

etkinlikler midir? Günümüz dünyasında verili düzen bu algıyı dayatsa da, aslında film festivalleri sinema merkezli kültürel alanlardır. Bunun için de bir festival size umulmadık kapılar açabilir. Bu kapılar da size sinemanın çok ötesinde, farklı alanlarda ufkunuzu genişletmek için kimi deneyimler sunabilir.

Farkında mısınız, dokuz yıldır Erivan'da film festivali düzenleniyor. Erivan, hani sınır komşumuz olmasına rağmen bize çok uzak gelen, hakkında pek de bir şey bilmediğimiz bir ülke olan Ermenistan'ın başkenti. Ve bir süredir Türkiye'de sinemacılar da bu festivalde filmleriyle boy gösteriyor. Lakin festivali çok da yakından tanımaya pek gayretli olduğumuz söylenemez. Bunun sebebi elbette çok net, toplum olarak Ermenilerle ilgili birçok şeyi kulaklarımız kapalı çünkü.

1915'te yaşananlar, Türkiye ile Ermenistan arasındaki sınırın kapalı olması, yıllardan beri iki ülke arasında her türlü ilişkinin başlayamamasındaki en önemli unsur olarak görülüyor. Hal böyle olunca önyargılarla büyütülmüş kuşaklar çoğu kez birbirini tanımadan ve verili düzeni öğrettiği yargılarla değerlendiriyor. Bu yargıların da dostane olmadığı malumunuz. Böylesi sert bir iklimde ne yapılabilir peki? Sinemanın

kitleler üzerindeki etkisi ya da bir kitle iletişim aracı olarak işlevi, bu sert iklimin az da olsa kişisel düzeyde yumuşamasına sebep olabilir.

İNSAN İNSANA YAKIN İLİŞKİ

Ermeni meselesiyle ilgili uzun yıllar çalışmalarda bulunan Murat Belge geçenlerde Agos gazetesinde yayımlanan söyleşisinde "Türk-Ermeni ilişkileri dediğimiz zaman devletlerdeki hükümetlerin davranışları çok önemli, çünkü bu belirleyicidir ama nihai, son belirleyici, bence toplumların kendisi. Bu iki toplumun arasında, insan insana daha yakın ilişkiler kurulması gerekiyor, çünkü tamir edilmesi gereken çok önemli meseleler var ve bu tamirat işini hükümetler yapamaz. Hükümet fazla büyük bir şeydir, elinden ince iş gelmez. Halbuki bu ince iş gerektiriyor, çünkü bu duygularla ilgili... Sanırım birbirlerini tanımaları, anlamaları gerekiyor." diyordu. Belge'nin 'insan insana daha yakın ilişkiler kurulması gerekiyor' düşüncesini yabana atmamak gerek. Çünkü bir gün Ermeni halkıyla sağlıklı bir ilişkimiz olacaksa, bunun temelinde bu tür ilişkilerin sıklığının rol oynayacağına şüphe yok. Festivaller ya da bu tür kültürel işbirlikleri de, bu insan insana daha yakın ilişkiler kurulmasındaki en önemli alanlardan biri. Küçük bir örnek verelim.

Ermeni asıllı Rus yönetmen Sergei Parajanov ölmeden kısa bir süre önce,

1989'da İstanbul Film Festivali için İstanbul'a gelmeseydi, muhtemelen şu an Erivan'daki müzesinde yer alan İstanbul ile ilgili eserleri de olmayacaktı. Ki İstanbul için aklındaki 'sıradan şehir algısı' da kırılmayacaktı. Bu durum bizim için de geçerli elbet. Bu yılki festival vesilesiyle Erivan'a gitmemiş olsak, Ermenistan ile ilgili bilgilerimiz, yargılarımız kısır kalacaktı. Tarihsel, siyasi bir helezeyonun içinde çırpınıp duracaktık.

RESSAM GORKİ'Yİ NEDEN TANIMYORUZ

İletişim kuramcısı Prof. Dr. Ünsal Oskay'ın "Her insan bir dünyadır, yeter ki siz kapısını açmayı bilin" sözünün bir karşılığı var elbet bu hayatta. Festival kapsamında izlediğimiz çoğu belgeselde sanki genel tema buydu. Yönetmenler çoğu zaman insan hayatlarının kapılarını aralıyordu. Mesela, 1915 olaylarından birinci derecede etkilenen Vanlı ressam Arşil Gorki'nin trajik hayatını, eşinin ve kızlarının gözünden anlatan Cosima Spender'in çektiği "Without Gorky" belgeseli gibi. Gorki'nin hayatının izini süren belgesel belki sinematografik olarak çok yetkin değil ama anlattıkları mühimdi. Belli ki sırf Ermeni olduğu için toplumsal hafızamıza dahil edilmemişti Gorki.

Oysa tüm dünyanın tanıdığı bildiği, modern resmin mihenk taşlarından olan ressamı bilmemek biraz da bizim ayıbımız. Belki Atom Egoyan'ın "Ararat" filmi

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Festivale ev sahipliği yapan Erivan, her daim yaşayan bir kent izlenimi veriyor.

Festival takibimiz sırasında bu tür buluşmaların içindeydik...

Genç yönetmen Özcan Alper, bu festivali de ödüksüz kapatmadı...

Türkiye’de gösterilmiş olsaydı, ki filmde Gorki bir şekilde anlatılıyor, bu büyük ressamla tanışabilirdik ama yine hezeyanlar devreye girdiği için bizim için bu fırsat da kaçmıştı. Bir başka belgesel film, Nigol Bezjiyan’ın çektiği “Kunduralarımı İstanbul’da Bıraktım”dı (I Left My Shoes In Istanbul). Dedesinin yaşadığı İstanbul’un peşine düşen bir Ermeni’nin İstanbul yolculuğu, aslında günümüz Türkiye’inde Ermeni kültürünün izlerine açılan bir kapı gibiydi adeta.

Filmler üzerinden değil de gerçek hayat üzerinden örnekleri çoğalttığımız zaman da durum pek değişmiyor. Erivan, geniş bulvarları, meydanlarıyla tipik Rus şehirciliğinin uygulandığı bir şehir. Her meydanda sizi görkemli bir yapı topluluğu karşılıyor. Bu yapılar da genellikle opera, müze ya da sinema gibi kültürel mekanlar için ayrılmış. Büyük park ve bahçeler ise akşamları en çok gidilen yerler. Dolayısıyla şehir, sokakta zaman geçirmeye yönlendiriyor insanları... Böylece her daim yaşayan bir kent var karşınızda. İnsanlarla temas ettiğiniz zaman Türkiye’li olmanın yarattığı bir şaşkınlık halini hemen sezinliyorsunuz. Ama biraz geçici bir durum bu. Sonrasında merak duygusu ağır basıyor. Ve sizi tanımaya sonra da kendilerini anlatmaya çalışıyorlar. 1915’te yaşananlar elbet insan insana daha yakın ilişki kurarken ağırlığını hissettiriyor. Bu noktada yaşanan acılara saygı duyma çerçevesinde kaldığınız vakit daha samimi bir ortam yaratılabiliyor. Sonrasında ise daha güncel paylaşımlar başlayabiliyor. Ki sert iklimin bir şekilde kişisel paylaşımlarla yumuşadığını görünce de Murat Belge’ye hak veriyorsunuz. Çünkü birçok yönden birbirine benzeyen iki toplumuz ne de olsa.

PLATFORM ONLARCA FİLME DESTEK VERDİ

Yemek kültüründen sofrada adabına, eğlenme biçiminden misafirperverliğe, çeşitli davranış kalıplarına kadar insana tanıdık gelen birçok şeyle karşılaşıyorsunuz. Ki tarihsel süreçte bir arada yaşamışlığın verdiği kodların hala bünyelerde mevcut olduğunu çabuk kavriyorsunuz. Ekonomik, ticari, kültürel alanlarda bir türlü hayata geçirilemeyen işbirliğine, böyle durumlarla karşılaşınca şaşıriyorsunuz.

İşte o zaman sinema alanında 2009’dan bu yana Anadolu Kültür ve Erivan Film Festivali’nin işbirliği ile gerçekleştirilen

Erivan, geniş bulvarları, meydanlarıyla tipik Rus şehirciliğinin uygulandığı bir kent.

Ermenistan Türkiye Sinema Platformu projesi daha da değerlendiriliyor. Şimdiye kadar bu platformun verdiği Sinema Destekleme Fonu onlarca film projesine destek verdi. Bu projelerden dokuzu hayata geçirildi. Festivalde gösterilen "Kunduralarımı İstanbul'da Bıraktım" filmi de en son çekilen yapım. Önümüzdeki günlerde muhtemelen İstanbul'da da gösterilecek. Festival kapsamında Erivan'da 10. toplantısını yapan platform, destekleyeceği yeni film projesini de seçti.

Erivanlı bir müzisyenin Türkiye yolculuğunu anlatan, Özlem Sarıyıldız'ın yöneteceği "Manuk'un Yolculuğu" adlı filme destek verildi. Filmin çekimleri 2012 içinde tamamlanacak ve biz de filmi 2013'te izleyeceğiz. Lakin bu platformun tek amacı film projelerine destek vermek değil. İki ülke sinemacılarını bir araya getirmek. Bunun uzun vadede ne gibi sonuçlar vereceği bilinmez ama elbet güzel filmlere vesile olacağını tahmin etmek de zor değil. Ki zaten geleceğin de böyle inşa edilmeyeceğini kim söyleyebilir ki?

FESTİVAL MERCEK ALTINDA

Dokuz yıldır düzenlenen Altın Kayısı Erivan Film Festivali, program olarak belli bir çıtayı tutturmuş bir görüntü çiziyor. Kendi bölgesinin önemli sinema etkinliklerinden biri olarak kabul ediliyor.

Festivalin onursal başkanı Kanadalı Ermeni yönetmen Atom Egoyan, başkanı yönetmen Harutyun Haçaturyan. İki yönetmen de pek çok önemli sinemacının festivale katılması için şahsen çaba harcıyor. Bu yıl 8-15 Temmuz tarihleri arasında düzenlenen festivalde, özellikle retrospektifler ağırlıktaydı. Tarkovski'nin 80. doğum yıldönümü nedeniyle Narine Mkrtchyan, Arsen Azatyan'ın yönettiği "Andrei", Sokurov'un Tarkovski ile ilgili çektiği belgesel "Moscow Elegy", ustanın "Andrei Rublev", "Solaris", "Silindir ve Keman" ve 1959 yapımı kısa filmi "There Will Be No Leave Today" gösterildi. Rus sinemasının yaşayan en önemli yönetmenlerinden Sokurov'un Türkiye'de gösterime de giren "Faust"la birlikte, iktidar ve otorite üzerine çektiği üçleme "Moloch", "Güneş" (Solntse) ve "Boğa" (Telets) seyirciyle buluştu. İspanyol sinemasının yaşayan efsanelerinden Victor Erice de, Altın Kayısı yarışmasında jüri başkanı yapması vesilesiyle retrospektifi yapılan bir başka sinemacıydı. Tabii merak edilen, uluslararası festivallerin kimi gözde filmleri de programda kendine yer bulmuştu. Mesela Haneke'nin Altın Palme'li son filmi "Aşk", ya da geçen hafta bizde de vizyona giren, Alman yönetmen Christian Petzold'un yönettiği "Barbara", ya da Andrea Arnold'un

"Uğultulu Tepeler" filmleri gibi.

Festival elbet Türkiye sinemasına da özel bir önem veriyor. Birkaç yıldan beri olan bu hassasiyet önemli filmlerin de programda yer almasına vesile oluyor. Sinemamızdaki en iyi ilk filmlerden biri kabul edilen "Sonbahar"dan sonra Özcan Alper'in çektiği "Gelecek Uzun Sürer" ana yarışmada yer alırken, genç yönetmen Emin Alper'in çektiği ve bu yılın Türkiye sineması için parlak keşiflerden "Tepenin Ardı" ve Ümit Ünal'ın "Nar" filmleri yarışma dışı olarak gösterildi. Enis Rıza'nın "Çöpte Dostoyevski Buldum" belgeseli de belgesel yarışmada yer alan Türk filmlerindendi.

ERMENİSTAN SİNEMASI NE DURUMDA?

Festivalde filmler ağırlıklı olarak Erivan'ın ortasında yer alan yaklaşık 90 yıllık Moskova Sineması'nda gösteriliyor. Zaten bu sinema da festivalin merkezi konumunda. İlgi yoğun. Çünkü festival ülkede sinema adına yapılan en önemli ve uzun soluklu tek etkinlik. Salonlar yüzde 80 oranında doluyor. Ücretsiz dağıtılan günlük festival gazetesi de, festivalin nabzını tutmak adına iyi düşünülmüş bir proje. Ki, festival takipçilerinin festivali daha iyi takip etmesini sağlıyor. Ağırlıklı olarak gençler festivalin müdavimleri. Bu gençlerin çoğu

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

'En iyi film' ödülünün sahibi Sergei Loznitsa, usta sinemacı Aleksandr Sokurov'la birlikte...

Sergei Loznitsa'nın "In The Fog"u, festivalin büyük ödülü olan Altın Kayısı'yı aldı.

Festivaldeki söyleşiler, bu fotoğrafta da gördüğünüz gibi geniş katılımı gerçeğe keşti.

aynı zamanda film gösterimleri sonrası kafelerde gece yarısına kadar süren, sinema üzerine yapılan konuşmaların da dinleyicileri. Ermenistan sineması üretim olarak Sovyetler Birliği zamanındaki görkemli günlerinden uzak durumda.

Ülkenin yaşadığı ekonomik sıkıntı sinema sektörünü de etkilemiş. Bunun için yılda bir ya da iki uzun metraj film çekiliyor. Mesela birkaç yıl önce Antalya'da "Sınır" filmiyle ödül alan Harutyun Haçaturyan, festivalin başkanlığını yapmasının yanı sıra

Sovyet döneminden bu yana hâlâ film çeken ender Ermeni yönetmenlerden biri. Ama Erivan Film Festivali önümüzdeki yıllarda ortaya çıkacak yeni Ermenistan sineması için adeta bir zemin oluşturuyor.

ALPER: "YENİ BİR KUŞAK GELİYOR"

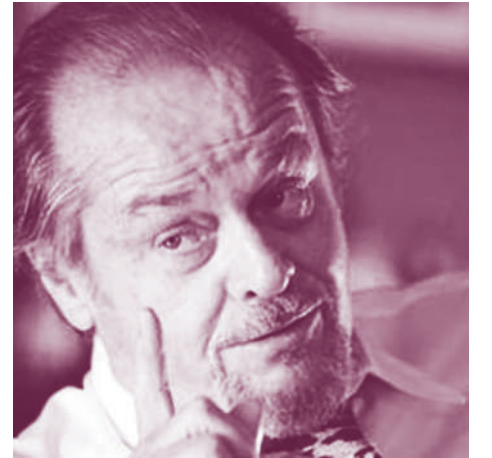
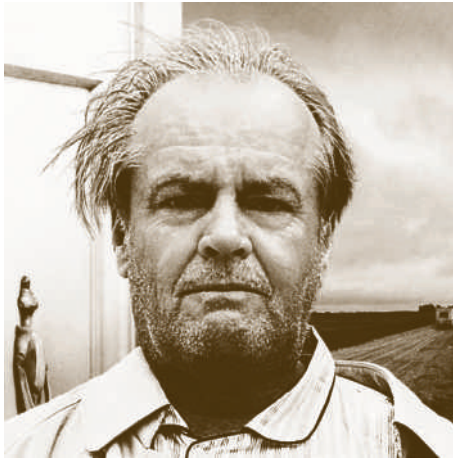
Üç yıldır festivale katılarak Ermenistan sinemasını yakından takip eden Özcan Alper, ülke sinemasının son yıllardaki durumu ile ilgili olarak "Sovyetler Birliği döneminde Ermenistan genelinde 2000 sinema varken, şu anda tek bir sinema kompleksi var. O da festivalin yapıldığı Moskova Sineması. Bu örnek bile sinemanın ne durumda olduğunu anlatıyor. Ermenistan'da şimdilerde yılda en fazla bir ya da iki uzun metraj film üretiliyor. Daha çok 'kısa' ve 'belgesel'ler çekiliyor. Genel olarak geçmişteki sinemanın ağırlığından kurtulup yeni bir anlatım dili oluşturmaya çalışılıyor bu kısa film ve belgesellerde. Ülkenin içinde bulunduğu sosyal ve politik gerçekliğe doğrudan dokunabilen yalın işler henüz ortaya çıkmıyor. Son birkaç yıldır genç kuşak yönetmenler artık bu gerçekliğe temas eden yapımlar üretmek için çaba gösteriyor. Önümüzdeki yıllarda bu çabanın sonuçlarını göreceğiz" diyor. Anlayacağınız yeni Ermenistan sineması şu aralar kozaya girmiş durumda. Ama belki Türkiye'deki festivallerden biri Ermenistan sinemasıyla ilgili kapsamlı bir program hazırlar da Türkiye'deki sinemaseverler de Ermeni sinemasını daha yakından tanır. [21](#)

ALTIN KAYISI "IN THE FOG"UN

Victor Erice başkanlığındaki Altın Kayısı jürisi bu yıl, son yıllarda uluslararası alanda filmleriyle dikkat çeken yönetmen Sergei Loznitsa'nın "In The Fog" filmi En İyi Film seçti. Gümüş Kayısı ödülünü ise Anka Sasnal ile Wilhelm Sasnal'ın birlikte yönettikleri "It Looks Pretty From A Distance" kazandı. Özcan Alper'in "Gelecek Uzun Sürer" filmi de Ekümenik Jüri Özel Ödülü'ne değer görüldü. Belgesel kategoride ise Altın Kayısı ödülünü "Five Broken Cameras" filmi kazandı.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

FERİDE

"Feride"yi Metin Erksan'ın filmografisinde ciddiye alınmayacak bir halka olarak belleyip göz ardı etmek, onun 'alelade' Yeşilçam'la imtihanından öğrenebileceklerimizi de bir kenara atmak olur. Üstadın, sektörün yaratıcı bir isme uyguladığı sınırlarla nasıl baş ettiğiyse ilginç bir mesele...

METİN ERKSAN FİLMLERİNİ TÜRKİYE SINEMASINDA AYRIKSI KILAN NEDİR? "KUYU"DA TÖRE, ŞİDDET GİBİ

temaları kazıyınca ortaya çıkan cinsel arzular mı? Bu arzuların Türkiye sineması için alışılmadık bir tekinsizlikte perdeye gelmesi mi? "Sevmek Zamanı"nın o tanıdıklıktan çıkarttığı ve daha önce Türkiye sineması seyircisinin hiç tecrübe etmediği türden atmosferi ve ritmi mi?

Erksan filmografisinin, Türkiye sinemasında özel tüm noktalarla paylaştığı bir karakteristiği var: Yeşilçam'ın 'tuhaf ama tanıdık' tüm halleri gibi Erksan filmografisi de bir şekilde teoriye gelmiyor. İş, o hissiyatı kelimelere dökmeye gelince varılmak istenen noktanın etrafında daireler çizmekle yetinebiliyorsunuz en çok. Hatta söz konusu Metin Erksan olunca o etki ikiye katlanıyor gibi... Çocukken seyrettiğiniz bir Metin Erksan filmi "Acı Hayat" başka hiçbir Türk filminde görmediğiniz türden bir kamera hareketiyle ya da kareyle zihninize kazınıyor. Ya da "Kadın Hamlet" in iddiasını, 1970'lerden funky bir Hamlet çıkarmanın arkasındaki 'uçukluğu' hâlâ bir yere oturtmaya çalışıyorsunuz. Erksan, o tuhaf ama tanıdık hallerin daha da çekirdeğine inip işin içinden daha da tuhaf, alışılmadık, hatta olumlu anlamda çıkıntı bir damar bulup üzerine gittiğinden, sineması da hem Yeşilçam'ın içinde hem dışında kendine has bir konuma geliyor sanki.

1960'larda, adetten önüne konan 'toplumsal gerçekçi' sıfatının da karşılamakta yetersiz kalacağı filmleri ("Susuz Yaz", "Kuyu", "Yılanların Öcü" vs.) sonrası çektiği 'Emel Sayın filmleri' ve

bunların şahı "Feride" de bir istisna değil. Şablonlarıyla, hikâyelerinin gelişimi, oyunculuğuyla has Yeşilçam... 'Şarkıcı filmleri'ndeki en tipik Yeşilçam numaralarından birini, starın şarkı söylediği sahnelerde perdeyi farklı şekillere bölen bir film söz konusu. Ama aynı zamanda hangi sahada oynadığının bilincinde olan, o sahayı bir oyun alanına çeviren bir film "Feride"... Lale Belkıs'ın Engin Çağlar'a "Ne zaman evleniyoruz Kemal?" dediği andan itibaren Yeşilçam'ın karşıtlıklarla, tiplerle ilerleyen yapısı yürürlüğe giriyor "Feride" de.

Babasının 'kötü bir emrivakisi'yle kasabadan yeni gelen bir genç kadınla (Emel Sayın) evlenen 'ideal bekar' doktor (Engin Çağlar), sonrasında intikam ateşiyle bir salon insanına dönüşen o genç kadının etkisi altına giriyor.

Düğününün gecesinde bir başına bırakılan, kasabalı genç kızın üzüntülü sahneleri, Lale Belkıs'ın başrolünde olduğu 'funky' sefahat sahneleriyle kesiliyor. Engin Çağlar'ın 'uzaklarda bir yerdeki' ifadesi, Emel Sayın'ın, Yeşilçam yıldızlarının abartısını katbekat artıran performansı ile çıkıyor. Başka bir deyişle görünürde her şey, Emel Sayın'ın lokomotif olduğu bir 70'ler filmi olması gerektiği gibi ilerliyor. Peki bu şarkılı danslı Yeşilçam eğlenceliğinde Metin Erksan nerede dersiniz, filmin kendi hikâyesinden koptuğu noktalara, 'defolara' bakmakta fayda var. Emel Sayın'ın kasabalı kızdan alımlı kadına dönüştüğü sahnelerdeki aşırılık, Emel Sayın'ın böyle dönüşüm sahnelerinin gerektirdiği ürkekliği hiç takmayan halleri, Yeşilçam repliklerinin hiçbir geçişe gerek

duymadan bodoslama bir şekilde arka arkaya perdeye sökün etmesi, filmin olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmamasıyla sonuçlanan komik bilinç...

Doğru, "Feride"nin yönetmen hanesinde Metin Erksan ismi olmasa, üstüne bu kadar da laf söyleyecek bir malzeme bulmakta zorlanır, şarkıcı filmleri furiasından sık sık karşımıza çıksa da önemsemeyeceğimiz bir yapımla kalabilirdi. Ama işin içinde Metin Erksan olunca insan, absürd bilinçlilik haline daha fazla şeyler yüklüyor haliyle. 'Alaturka - alafranga' kışkırtmasının ayyuka çıktığı dans sahnelerindeki bilinçlice yapay atmosfer, Erksan'ın kabul edilen sınırlar haricinde bir şeyler aramasının, o damardan farklı bir tını yakalama alışkanlığının bir örneği sayılabilir mi? Ya da böylesi iddialı bir analize kalkışmak, durumu abartmak mı olur?

Kendine has bir pratiği olan, izleyici kitlesiyle farklı bir ilişkisi olan Yeşilçam'la ilgili çoğu şeyde olduğu gibi insanın tam da emin olabileceği bir şey var. "Feride"yi Erksan'ın filmografisinde ciddiye alınmayacak bir halka olarak belleyip göz ardı etmek, onun 'alelade' Yeşilçam'la imtihanından öğrenebileceklerimizi de bir kenara atmak olur. Sektör koşullarının yaratıcı bir isme uyguladığı sınırlar ve o yaratıcı ismin o sınırlarla nasıl baş ettiği başlı başına ilginç bir mesele. Dikkati elden bırakmamakta fayda var. Bu ilginç meselenin izleri, bugünden bakıldığında bir komiklik olarak görmeye koşullandığımız 'plajda dans' sahnelerinde bile olabilir. [\[1\]](#)

OLİMPİYAT ATEŞİNİ BEYAZPERDEYE YANSITAN 11 FİLM

2012 Londra Olimpiyatları'nda yine 'film karesi gibi' görüntülere tanıklık edecek, saniyelerin ve saliselerin önemini bir kez daha kavrayacak, tüm dünyayla birlikte "Daha hızlı, daha yükseğe, daha kuvvetli" diyeceğiz. Olimpiyatların başladığı hafta, sinema belleğimizde iz bırakan olimpiyat öykülerine mercek tuttuk.

A VRUPA FUTBOL ŞAMPİYONASI GEÇEN AY BİTTİ, ŞİMDİ BİR BAŞKA SPOR VE GÖRSELLİK ŞÖLENİ; YAZ OLİMPİYATLARI BAŞLADI.

Binlerce yıl önce Antik Yunan'da başlayan heyecan bugün de tüm hızıyla, 'modern' biçimleriyle sürüyor. Her dört yılda bir yapılan modern olimpiyat oyunları, dünyanın dört yanındaki milyonlarca insanı, 'kendileri adına' da koşan, atlayan, yüzen, kaldıran, fırlatan, dövüşen şampiyonlarla, şampiyon adaylarıyla, rekortmenlerle özdeşleştiriyor. Olimpiyat oyunları ve atletler, başlangıcından itibaren sanatın her dalına malzeme vermiş, heykellerin, resimlerin yapılmasına, şiirlerin yazılmasına yol açmış. Her yönüyle 'efsanelere' ihtiyaç gösteren sinema sanatı da bu büyük, sürprizlerle dolu organizasyondan ilgisini eksik etmemiş elbette ki.

1 OLYMPIA (1938)

'Nazilerin sinemacısı' olarak bilinen 1902 doğumlu dansçı, yönetmen ve fotoğrafçı Leni Riefenstahl, 1936 Berlin Olimpiyatları'nı anlatıyor... "Halkların Şenliği" ve "Güzelliğin Şenliği" başlıklı iki bölümden oluşan toplam 217 dakika uzunluğundaki belgesel, yarışmalardaki heyecanı çarpıcı görsellikle ele alıyor, sporcuların hareketlerini ve insan bedenini adeta kutsuyor. İlk kez 1938'de Hitler'in doğum gününde gösterilen "Olympia" Venedik Film Festivali'nde birincilik kazanmış, 1939'da da Uluslararası Olimpiyat Komitesi tarafından altın madalyayla ödüllendirilmişti. Büyük bütçe ve tam iki yıl süren montaj söz konusu. İdeolojik-politik yönden tipik bir Nazi propaganda aracı ama sinema tarihindeki yeri tartışılmayacak düzeyde bir başyapıt.

2 TOKYO MACERALARI

(WALK DON'T RUN, 1966)

Daha çok "Karnaval Kızı" (Lili), "Yüksek Sosyete" (High Society) gibi 'aşk, kırgınlık ve teselli bulma' öyküleri anlatan çalışmalarıyla tanınan Charles Walters'in yönetmen olarak imza attığı son sinema filmi. Cary Grant, Samantha Eggar, Jim Hutton'lı kadrosu, seyirciyi 1964 Tokyo Olimpiyatları'na götürüyor. Grant oyunlar sırasında bir haftalığına Tokyo'ya gelir, fakat kentte kalacak yer bulmak mümkün değildir. Bulduğu çatı katı ise sürprizlere gebe. Modern Olimpiyat Oyunları tarihinin en renkli, en sıkı, yankısı en bol ve en romantik yarışmalarının gerçekleştiği Tokyo'da 'oyunlara adapte olmanın zorlukları'nı anlatan film, elbette Walters'in olmazsa olmazlarından 'kız, iki adamı birden etkiler' temasını da yüksekte tutuyor. Olimpiyat ruhuna uygun, sevimli bir komedi.

3 BİTMEYEN YARIŞ (THE GAMES, 1970)
1960 Roma Olimpiyatları'nın maraton koşusuna yönelik film, bu zorlu yarışa hazırlanan atletlerin serüvenlerini tek tek karşımıza getiriyor. John Allen, Charles Aznavour, Ryan O'Neal, Stanley Baker, Sam Elliott gibi oyuncuların rol aldığı "Bitmeyen Yarış"ın iddialı atletlerin dünyasına dalıp 'birincilik için gerekçeleri' sorgulaması, gerçekten bitmeyecekmiş gibi görünen 42 kilometre 195 metrelik koşudan aktardığı enstantaneler, tek kelimeyle soluk kesici. Uçsuz bucaksız kumsallarda çıplak ayakla koşmaya alışan Avustralya yerlisi atletin, kapı önlerine süt şişesi koyarak ya da çalıştırıcısını sırtında taşıyarak antrenman yapan İngiliz'in, koşuyu uzun süre önde götüren Çekoslovak sporcunun ve diğerlerinin gerçekleri, çarpıcı biçimde öyküleniyor.

4 ATEŞ ARABALARI (CHARIOTS OF FIRE, 1981)
Yönetmen Hugh Hudson-senarist Colin Welland ikilisi, 1924 Paris Olimpiyatları'nda İngiltere adına rekorlar kıran Harold Abrahams ile Eric Liddell'in gerçek yaşam öykülerinden yola çıkmışlar. Biri Tanrı katında kabul görmek, diğeri ise önyargılı bir toplumda yer bulabilmek için atletizm yapan iki gencin olimpiyatlara uzanan rekabeti, Vangelis müziğinin eşlik ettiği yavaş çekimlerle belleklere kazınıyor. Yahudi Abrahams, olimpiyatlarda başarı kazanarak kendisine yönelik önyargılardan kurtulmak isterken, aşırı dindar İskoçyalı Liddell'in tek amacı ise Tanrı'nın işaret ettiği yönde koşmaktır... "Ateş Arabaları"nın, kimi eleştirmenlerce, olimpiyat ruhunun ardına saklanan art niyetli ve tutucu bir yapım olarak değerlendirildiğini de bilginize sunalım.

5 ÜŞÜTÜK POPOLAR (COOL RUNNINGS, 1993)
"Sen Uyurken" (While You Were Sleeping), "Mucize" (Phenomenon), "İçgüdü" (Instinct) gibi filmleriyle tanınan Jon Turteltaub, tek filmin içine hem yaz, hem de kış olimpiyatlarını sığdırarak kürsüye çıkıyor. Jamaikalı üç atlet, olimpiyat seçmeleri sırasında birbirlerine takılıp düşer ve tüm şanslarını kaybederler. Aralarına dördüncü bir kişiyi daha alan kafadarlar, yaz olimpiyatlarından elenmenin acısını kış oyunlarına katılarak çıkarmaya karar verecek, gözden düşmüş eski bir antrenörün yönetiminde Jamaika'nın ilk kızak takımını oluşturacaklardır. "Üşütük Popolar", ister inanın ister inanmayın, gerçek bir olaydan uyarlanmış. Jamaika'dan bir kızak takımı çıkması fikri bile yeterince komik ama film bunun ötesinde de eğlenceli. İri kıyım, dazlak zenci karakterin adı da Yul Brenner.

6

7

8

6 ÖZGÜRLÜK UĞRUNA (PENTATHLON, 1994)

Başlangıcından itibaren uluslararası politik gelişmelerden etkilenen, hatta bir dönem sosyalist ve kapitalist kamplar arasındaki yarış olarak da algılanan olimpiyat oyunları, beyazperdeye bu niteliğiyle de yansıdı kuşkusuz. Aksiyon-serüven filmleriyle tanınan Bruce Malmuth'un, başrole Dolph Lundgren'i oturttuğu filmi, bu türden bir öykü anlatıyor. Doğu Alman sporcu Eric Bogar pentatlon yarışlarında altın madalyayı kazanır ve özgür olmak için Amerikalı bir atletin de yardımıyla Batı'ya iltica eder. Bu ihaneti kabullenemeyen, sadist ruhlu bir tip olarak çizilen antrenör Heinrich, intikam yemini edecek, müthiş takip başlayacaktır. Filmin kalite çitası çok yüksek değil ama olimpiyatlarda gerçekten yaşanan olaylardan esinlendiği için listemizde.

7 OKSANA BAIUL'UN ÖYKÜSÜ (A PROMISE KEPT: THE OKSANA BAIUL STORY, 1994)

Kış olimpiyatları da olimpiyattır... Charles Jarrott imzalı film, artistik patinajın altın madalyalı olimpiyat şampiyonu Ukraynalı sporcu Oksana Baiul'un yaşamına odaklanıyor. Oksana küçücük bir kızken çekip giden baba, kızının becerisini fark eden fedakâr anne, müşfik büyükanne ve paten kayarken bambaşka dünyalara giden genç yeteneğe kol kanat geren, yıldız adaylarını eğitmesiyle ünlü çalıştırıcı Stanislav; bu biyografik filmin başlıca karakterleri olarak karşımıza çıkmaktalar. Mutlulukla mutsuzluğun, başarıyla yenilginin harmanlandığı bir öykü. Hemen belirtelim, artistik patinajın bu unutulmaz ismi, 1997'de alkollü araba kullanırken kaza yapmış, lisansı elinden alınarak tüm yarışmalardan men edilmişti.

8 SINIRSIZ (WITHOUT LIMITS, 1998)

Robert Towne imzalı film, elde ettiği başarılarla yetinmeyip yeni rekorlar peşinde koşan bir atletin, Steve'in (Billy Crudup) öyküsünü anlatıyor. 1976 Montreal Olimpiyatları'nda kendi dalında kesin favori olarak gösterilen kahramanımız, hedefine öylesine konsantre olur ki çevresindeki insanları ihmal etmeye başlar. Özellikle sevgilisi Monica bu durumdan çok şikayetçidir. Derken, olimpiyat meşalesinin yakılmasına az süre kala, Steve çok trajik biçimde kaza geçirir... Şampiyon atletin çalıştırıcısını canlandıran Donald Sutherland'e bol övgünün yanı sıra ödül de getiren "Sınırsız", klasikleşmiş 'Gerçekten istiyorsan, her şeyi elde edebilirsin' fikri çerçevesinde gelişen, olimpiyat heyecanını öncesinden başlayarak aktaran gayet iyi bir yapım.

9

10

11

9 DAYANIKLILIK (ENDURANCE, 1999)

Leslie Woodhead ve Bud Greenspan'ın yönetmen olarak birlikte imza attıkları biyografik nitelikli "Dayanıklılık", 1996 Atlanta Olimpiyat Oyunları'nda 10 bin metre koşusunu kazanan, dünyanın en önemli uzun mesafe koşucularından Etiyopyalı Haile Gebrselassie'nin yaşam öyküsü çerçevesinde geliyor. Abebe Bikila'dan sonra ülkesinin pistlerdeki büyük gururu olan, 'lastik adam' olarak nitelenip sürekli gülen yüzüyle tanınan 39 yaşındaki ufak tefecik bir atlet var karşımızda. Haile Gebrselassie emekliliğini ilan edeli çok oldu ama 15 gün sonra Londra'da 10 bin ya da maraton koşarken görürsek şaşırmayalım. Azmin, dayanma gücünün ve başarı açlığının anlatımını gerçekleştiren film, bir yarışın anatomisini, bir atletin portresini başarıyla çizmekte.

10 ÜÇ SÜPERMEN OLİMPİYATLARDA (1984)

Italo Martinenghi'nin yönettiği, 'Sinemamızın en inanılmaz ortak yapımı' olarak nitelendirilen, görenlerin görmeyenlere mutlaka anlatmaları gereken türden bir film. Senaryo, aynı zamanda filmin yapımcısı da olan Yavuz Yalınkılıç'a ait. Yönetmenin oğlu Stefano, Yılmaz Köksal ve Levent Çakır'la birlikte başrolde. Çinli bir profesör, süpermenlerimizi zaman makinesiyle tarihin derinliklerine yollar... Varılan yer Antik Yunanistan'dır. Yerli süpermenler, Zeus'un gazabını yatıştırmak için olimpiyat oyunları düzenlemeye karar veren Tanrıça Artemis'in konuğu olurlar, yeşil giysili kötü adamlarla ve onların hain lideri Alpanu'yla mücadeleye girişirler, bu arada olimpiyatlara da katılıp cirit, halter, uzun atlamada derece elde ederler.

11 ORTA DİREK ŞABAN (1984)

Şaban, Bahar'a âşıktır... Bahar'ın gözü ise atletizmin her dalında rekortmen bir şampiyon olan, olimpiyatta maraton birinciliği kazanmış, karatede siyah kuşak sahibi, basketbol ve yelkendeki başarıları da parmak ısırtan yakışıklı Erkan'dadır. Üstelik genç adam, Şaban'ın çalıştığı fabrikanın patronunun oğludur. Erkan olimpiyatlarda bir kez daha altın madalya kazanır, kürsüde İstiklal Marşı çalınır, yurda dönüşünde halk tarafından çiçeklerle karşılanır. Şaban, Erkan'ı kıskanmaktadır ve "Ben daha iyisini yaparım" demektedir. Bütün rekorları kıracağına yemin eder. Yeminini tutması, Erkan'a elini öptürmesi için çok beklemesi gerekmeyecektir... Kartal Tibet'ten, Komedi Filmleri Olimpiyatları düzenlense, kesinlikle kürsüye çıkabilecek bir film.

ÇOK GÜRÜLTÜLÜ VE ÇOK YAKIN

JONATHAN SAFRAN FOER'İN YAYIMLANDIĞINDA ORTALIĞI EPEY BİR sallayan romanından, makul bir uyarlama. Bizde "Aşırı Gürültülü Ve İnanılmaz Yakın" adıyla yayımlanan kitap, bir anda neredeyse tüm zamanların en sağlam eserlerinden biri muamelesi görmüş, aslında farklı anlatım tarzı ve hikayesiyle gönülleri fethetmiş olabileceği bir parça göz ardı edilmişti. Nihayetinde 1977 doğumlu gencecik yazar Foer'in çeşitli çizimlerle, betimlemelerle ve bolca laf ebeliğiyle tasvir ettiği şey, babasını 11 Eylül'de kaybetmiş bir çocuğun dünyasından başka bir şey değildi.

Neyse, konumuz kitaptan ziyade ondan uyarlanan film. Rejide Stephen Daldry var ki, kendisini "Billy Elliot", "Saatler" (The Hours), "Okuyucu" (The Reader) adlı üç uzun metrajıyla zaten seven çok. Sakin, derin ve emek harcadığı her halinden belli olan sinemasını on yıl içerisinde daha da geliştiren Daldry, altından kalkılması hem zor hem de bir o kadar keyif verebilecek bir uyarlamaya soyunuyor. 11 Eylül travmasını, dokuz yaşındaki bir çocuğun gözünden ve çok sevilmiş bir romana yaslanarak sinemalaştırmak. Tam da bu noktada başa dönmüş oluyor ve "Billy Elliot"ta kurduğu 'çocuk dünyası'nı yeniden inşa ederek kendini sınıyor.

"Forrest Gump", "Köstebek" (The Insider), "Ali", "Münih" (Munich), "Benjamin Button'ın Tuhaf Hikayesi" (The Curious Case of Benjamin Button) gibi her biri ses getirmiş, 'büyük' filmlerin metnine imzasını atan Eric Roth, açıkçası bu senaryonun da altından kalkıyor. Nitekim başroldeki 'küçük dev aktör' Thomas Horn'u alkışlarla bir kenara koyarsak, Tom Hanks ve Sandra Bullock da ellerinden geleni yapıyorlar. Yan roller de hiç fena değil; John Goodman, Max von Sydow ve Viola Davis zaten başrol oyuncularını düzeyindeler.

"Çok Gürültülü Ve Çok Yakın"ın en büyük sorunu, yine konusu kaynaklı. Özet geçerse; babasını 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi'nde kaybeden 9 yaşındaki Oskar'ın, bu travmayı bir türlü üzerinden atamamasına odaklanıyor film. Otistizmle benzeyen 'asperger sendromu'na sahip olduğu

düşünülen Oskar, babası öldükten sonra tümünden kendi dünyasına çekiliyor ve ondan geriye kalan bir anahtarın sırrını çözmeye çalışıyor. Babası tarafından sürekli araştırmacı olmaya ve 'sorular sormaya' yönlendirilen Oskar, hangi kilide, kime ve nereye ait olduğunu bilmediği anahtarın 'gireceği deliği' bulmak üzere yollara düşüyor. Bu esnada tanıştığı insanların öykülerini, annesinin haletiruhiyesini, 'kiracı' olarak babaannesinin evinde kalan ama belki de büyükbabası olabilecek adamın dramını izliyoruz.

Bir yandan 2. Dünya Savaşı'na, hatta Hiroşima'ya göndermeler yapıp, 11 Eylül'ü o facialara benzeten öykü, işte tam burada Amerikan'laşıyor. Örneğin bir sahnede anne Sandra Bullock'un ağzından dökülen "Hiç tanımadığım ve ne istediğini bilmediğim biri uçakla kulelere saldırdı ve kocamı kaybettim" mealindeki sözler, filmin dünyanın geri kalanında neler olup bittiğinden bihaber olduğunu söyleyiveriyor. Oysa Hiroşima'ya atılan atom bombasının müsebbibi nasıl Amerika ise, kulelere yapılan saldırı da yine Amerika'nın Ortadoğu politikalarının bir sonucu değil mi? Bu bağlamda filmin Amerikan'cılığa göz kırptığını iddia edebiliriz.

Lakin öte yandan ortada yürek dağılayıcı bir felaket söz konusu elbette. Yaşanacak bir hayat, sevgiyle büyütülecek bir oğul, aşkla sevilecek bir kadın... Bu zamansız ve beklenmedik 'ölüm', her şeyin yarım kalmasına yol açıyor. İzlediğimiz dram, şahit olduğumuz acı, sadece bu aileye mahsus da değil. Oskar evleri dolaştıkça, on binlerce insanın aynı acıları çektiğini görüyoruz. İşte tam o anda insanın aklına düşüyor: 'savaş'. Ezelden ebede bitmeyecek o uğursuz kavga hali... Oskar, film boyunca bu savaşı anlamlandırmaya, kavramaya çalışıyor. Çıldıрма noktasına geldiğinde ise, tıpkı meşhur "Teneke Trampet"teki Oskar gibi, büyüklerin çıldırmış dünyasını reddederek kendi dünyasına gömülüyor ve oraya bizi de gömüyor. [A](#)

Filmi izlerken Beyazıt-ı Bestâmi'nin ironik lafı "Aramakla bulunmaz ama bulanlar yalnızca arayanlardır" aklınıza gelebilir.

Kitap ismi olan "Aşırı Gürültülü Ve İnanılmaz Yakın" yerine filme "Çok Gürültülü Ve Çok Yakın" gibi kolayca bir ismin seçilmesi.

ORJİNAL ADI Extremely Loud & Incredibly Close
YÖNETMEN Stephen Daldry
OYUNCULAR Thomas Horn, Tom Hanks, Sandra Bullock, Zoe Caldwell, John Goodman
YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 129 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr
ŞİRKET Tiglon (Warner)

Stephen Daldry bir anlamda başa dönmüş oluyor ve "Billy Elliot"ta kurduğu 'çocuk dünyası'nı yeniden inşa ederek kendini sınıyor.

JOHN CARTER: İKİ DÜNYA ARASINDA

ORJİNAL ADI John Carter

YÖNETMEN Andrew Stanton

OYUNCULAR Taylor Kitsch, Lynn Collins, Samantha Morton, Willem Dafoe,

Mark Strong, Ciaran Hinds

YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 132 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tigon (Disney)

Yönetmen bilimkurgu edebiyatında iz bırakmış kültürel bir mirasa ihanet etmemeye çalışıyor.

GEÇ OLSUN GÜÇ OLMASIN DENİR YA, JOHN CARTER İÇİN İKİSİ DE GEÇERLİ.

Sinemaya bir türlü uyarlanamamıştı.

Mars'ta, yerel ve güzel adıyla Barsoon'da zıp zıp zıplayan savaş gazisinin perdede ete kana bürünmesi yaklaşık 80 yılı buldu. Haliyle çok da geç oldu. Yönetmen Stanton, John Carter'a nostaljik değer biçen son kuşağın temsilcilerinden biri. Bilimkurgu edebiyatında iz bırakmış kültürel bir mirasa ihanet etmemek için de elinden geleni yapıyor. Ancak gelecek kuşakların John Carter denen adamı ve evrenini bu filmle önemseyip sahiplenmesi, hele ki kendi çağlarının muhtemel nostalji ögesine dönüştürmesi pek mümkün görünmüyor.

Böyle şeyleri elbette zaman gösterir, ama genel manzarada şunlar var: Kendi dünyasında savaştan kaçan, ama ısınlandığı gezegende savaş liderine dönüşen bir baş karakter var mesela. Yerçekimi kütle yoğunluğu falan filan yüzünden Superman sendromunu yaşıyor. Tıpkı Superman'in ilk yılları gibi uçmuyor, sadece zıplıyor. Devasa

uçan gemiler icat edecek kadar ilerlemiş Barsoon medeniyetleri de nedense bu zıplama becerisinden pek etkileniyorlar. Barsoon'da her fantastik yazarın tıkaandığı noktada devreye soktuğu o savaş illeti yine var. Irklar yine savaşıyor, prenses de direnişçiler arasında ama asıl motivasyonu, sıkı durun, istemediği bir adamla evlendirilecek olması. Gezegenlerin kaderini elinde tutan üstün ırk dokunuşu ise bugünlerde hemen "Prometheus"u anımsatabilir, ama onun öncesinde başka bir medyanın bilimkurgu başyapıtı Mass Effect serisi duruyor.

John Carter elbette 80 yıl boyunca birçok bilimkurguya ilham vermiş bir eser, hayal gücünü ateşlemiş, yeni cevherler doğurmuş. Ancak sinemanın asırlık görkemli geçmişinde tanık olduğumuz tüm o cevherler, Edgar Rice Burroughs'un kök eserini artık köhnemiş gösteriyor. [2]

Bir tanecik bile John Carter uyarlaması nasıl olmaz sorusu artık mazide kaldı.

Ciaran Hinds buradaki karakterini de yine parodiymiş gibi oynuyor.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

5

1

2

3

4

1 - Ustaoglu, "Araf"ı Venedik'te açacak
Yeşim Ustaoglu'nun merakla beklenen son filmi "Araf"ın dünya prömiyeri, 69. Venedik Film Festivali'nde yapılacak. Film, festivalin Orizzonti bölümünde gösterilecek. Venedik'te gösterilecek bir diğer Türk filmi de Ali Aydın'ın "Küf"ü. Film, "Geleceğin Aslanı" için yarışacak. Türkiye sineması için iyi bir sezon açılışı, haydi hayırlı olsun!

2 - Avşar Kızı görevini yapsın hele!
"Hülya Avşar'dan jüri başkanı olur mu?" Tartışma bu. Ama biraz erken bir tartışma. Hele bir yarışacak filmler açıklansın, festival başlasın, jüri karar versin. Sonuçlara göre Avşar jürisinin durumu netlik kazanır. Lakin unutmamak gerek, Tuncel Kurtiz

başkanlığındaki jüri, zamanında ne "Hayat Var"ı ne de "Üç Maymun"u görmüştü. Daha geçen yıl, Müjde Ar jürisi "Nar"ın hakkını yememiş miydi?

3 - Onlar Yeşilçam'ın emekçileriydi
Yeşilçam'ın emekçileriydi onlar. Pek çok filmde rol aldılar ve sessiz sedasız bu dünyadan göçüp gittiler. Avantür ve fantastik filmlerde oynayan 'Panter' lakaplı Faruk Ballı ile Özel Okumuş yaşamlarını kaybetti. Bu hay huy içinde ölümleri ne yazık ki pek dikkat çekmedi. Ama Yeşilçam emekçilerinin başımızın üzerinde yeri vardır. Toprakları bol olsun...

4 - Erden Kıral "Kuş"u bitirdi
Erden Kıral, Zonguldak'ta çektiği "Kuş" filminin çekimlerini bitirdi. Tülin Özen ile

Tansu Biçer'in rol aldıkları film için Erden Kıral yurt dışındaki festivallerden haber bekliyor. Ama Adana veya Antalya'da da filmini açma durumu gündemde. Ki gelen duyumlara göre Kıral böyle bir durumda Adana'dan yana tercihini kullanmayı düşünüyormuş.

5 - "Gelecek Uzun Sürer" dünyayı dolaşıyor

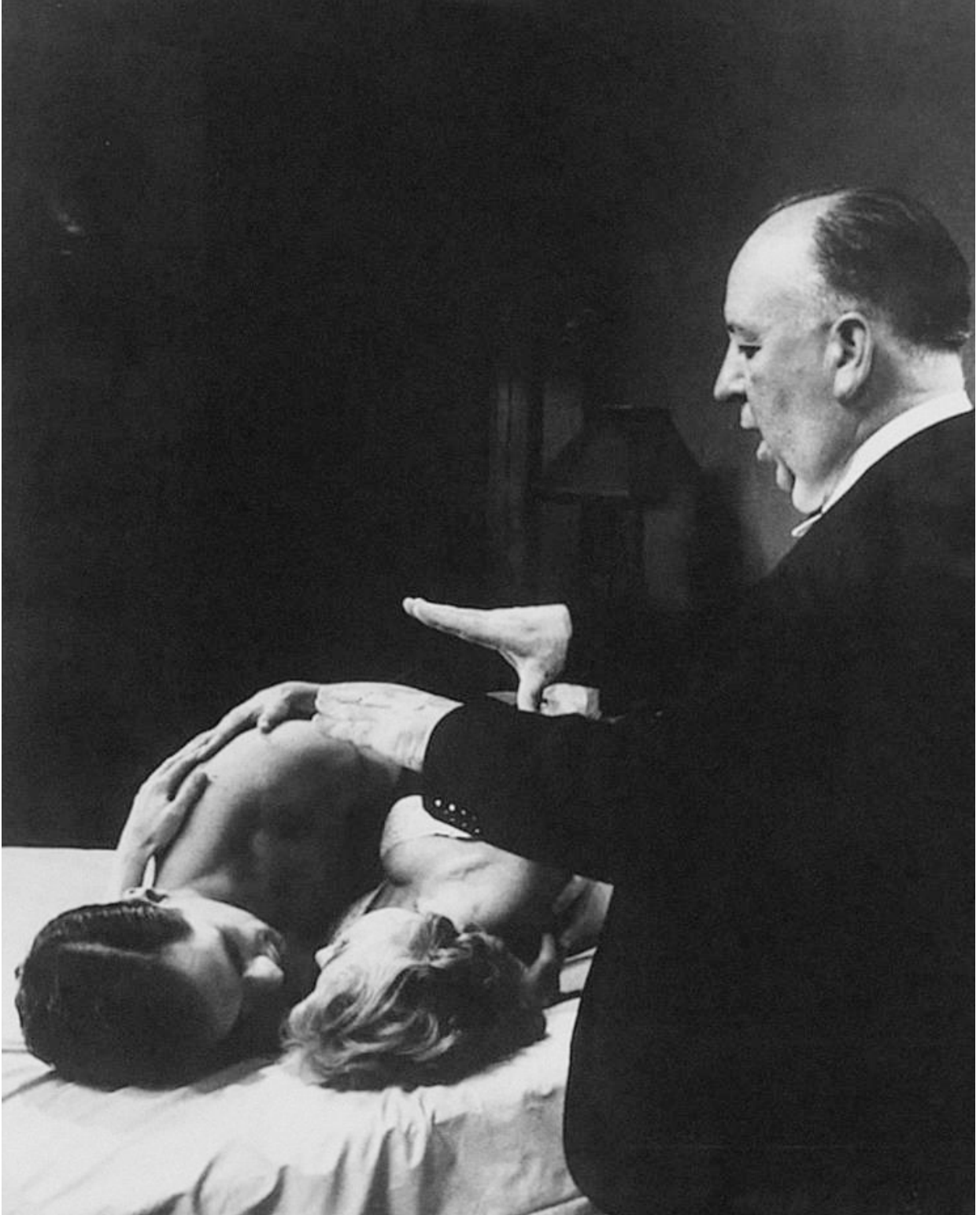
Özcan Alper'in son filmi "Gelecek Uzun Sürer", festival yolculuğuna devam ediyor. Film, Avusturya'nın Linz kentinde düzenlenecek festivalde büyük ödül için yarışacak. Festival 20 Ağustos'ta başlayacak. Alper'e şimdiden başarılar...

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK THINK PRODUCTION MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR DVD TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
INDUSTRY PICTURE MOVIES PROJECT COPY THINK THRILLER SCREENPLAY
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCT
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
PICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
WORK SHOW FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
MOTION CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION THRI
MONEY HORROR THRILLER SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRO
PRODUCTION NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK COPY SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“ Filmlerimi öyle bir yöntemle çekdim ki, hiç kimse parçaları tam ve doğru olarak sıraya koyamazdı. Tek yapabilecekleri şey, çekimlerin yapılması aşamasında beynimin içinde olanları izlemektir. ”

Alfred Hitchcock